

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fóra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

ES DOS MANOBRES.

—M'han dit que no tens feyna, Bartoméu. ¿Aquesta es vera?

—¡Ay! ¡Que no heu fós tant, Pepet, y no m' veuria are menjantme ses ungles dins sa misèri! Fà tres mesos, tú bé heu sabs, que trabayavem plogats y contents dins aquella òbra que féren aturá; y desd' es dia que mos enjegaren no he tornat veure una petita crèu, ni he tengut un trist jornal, ni tant sols he fet una mala vetlada de *remendos*. Si no fós per quatre bones persones que m'estiman, temps fá que jò y es méus infants seriam à fé vaumes dins *Son Tritlo*, mòrts de fam.

¿Y tú, que t'has fet? ¿N'has trobada de feyna?

—Totdunà. Jò no he dextat de ferre may. Es dia siguent à n'es de s'engegada ja n'vatx fé.

—¡Venturós tú!

—Si haguesses fet es cap viu com jò mateix, també en tendrias.

—¿Y m' voldrás dí à la cara que s'ha perdut per mí?

—No t' diré tant. Però sí, sé que passant per catèua, t'he vist amagat y sofronyat à un recó de sa rebotiga, perdent es temps miserablement.

—Ja val més está à cassèua, que pèdre es pòch crèdit qu' un té, endoyant y passetjantse p' es carrés, à s' hora de sa feyna.

—Escolta: bé lo que t'vatx à contá, y podrás pendre sa téua per are y per un altre vegada.

—Conta; que t'escolt de bona gana.

—S'horabaixa que mos diguèren «Demà no hi ha feyna,» jò devia à n'es venedó d' es cantó més de mitja setmana; y quant vatx havé aclarit contes amb ell, me varen romandre sis cuartillos.

Aquell vespre no la vatx aclucá cap mica en tota sa nit, sempre pensant: Que farás? Ahont anirás? Com donarás pá à n' aquests quatre infantons que dormen à la regalada tan ditxosos y nèt de penes? Cabilant, cabilant, vatx trèure ses siguent consecucions. Lo pri-

mé que tench de fé es no pèdre may cap mica de temps, ni dexá de tení completa confiansa en Déu, que sé que sé cuyda de que cap animalet de la terra se muyra de fam.

Pensava y deya: Cercá feyna un dia y un altre dia anant d' un' òbra à s' altre, se pòt dí que també es fé feyna, encara qu' un no tenga paga. Mirá fé feyna à un fadri majó ò à un mèstre bò es també fé feyna, perque llavònses un hòmo pòt estudiá lo que no sab, ni té temps d' aprende quant fá jornal. Y ben pensat, aquexes llissons son de profit y valen per dues, perque son pràctiques més que teòriques; y com no li còstan cap doblé, es lo mateix que si regalavan à un es salari d' es Mèstre que les hi enseñás. De manera que demá que me n' vaja à mirá fé feyna à un mèstre de fama, si no guaño jornal, puch dí que t' guaño axí mateix estudiant gratis allò que no sé; y no pèrd may fentho axí.

A les cinch ja estava de pèus, com si hagués hagut d' aná à sa feyna. Vatx dí à sa dòna que vés de passá ets allòts amb lo manco que pogués aquell dia, y vatx parlí cap à Plassa à esperá fortuna. Allá eram molts y bons; però ningú mos digué «Com vá, hermano.» Tocades les sis, tothom s' en torná concirós à cassèua; però jò: quina la fás? A sa primera òbra d' importancia que vatx trobá, me n' entr' determinat. Deman es mèstre: m' hi present, y li dich si m' pòt doná jornal. Me contesta que no, y en llòch de girá en coua, me qued plantat à devant ell mirant lo que feya.

Es cap d' un rato me digué: En jove; ja t' he dit que no t' podia doná jornal. No perdis es temps per aquí. Ves si n' trobarás à un altre òbra.

—Jò no perd es temps, li vatx respondre. Jò estodihi. Ja que Déu avuy no m' dexa trobá feyna, deu volè qu' aprenga de ferla milló que no la fás; y per axò estava are mirant sa que vos feys. Si vos sab grèu que vos mir fé feyna, me n' aniré.

—¿A mí, grèu? Mira tant com vulgas. Rès robarás amb la vista. Mentres no tòquis cap eyna, ni fasses mal ters à ningú; pòts está aquí tant com voldrás.

Vatx seguí mirant y observant; y es mèstre desyara me tirava unes uyades que volian dí «Vaja un penestaje que tench devant.» Jò, com un mut, sense pèdre de vista ses mans des mèstre, feya lo que sabia, per no fé nòsa à ningú.

Tocá es mitx dia y vatx sortí amb sos demés fadrins. Tots es qui m' véren, creguèren que ja tenia feyna, y axò me valgué un crèdit qu' encara que fals, no lograren ets altres engegats.

Prop de les dues hey vatx torná, y es mèstre quant me vé entrá, ruá ses ceyes y me posá una cara de rays. Bones tardes, li vatx dí, y no m' contestá. Es cap d' un pòch vatx reprendre y li dich:—Mèstre: jò vos don les gracies p' es favó que m' heu fet aquest matí dexantme mirá lo que feyau, perque he apreses còses que no sabia y que valen més qu' es mitx jornal qu' he perdut. Jò voldria que no vos sabés grèu que tornás à mirarvos avuy decapvespre. Pensau que sense gratarvos sa butxaca feys una llimosna à un pòbre que té molts d' infants.

—Ja t' he dit que mentres que no tòquis rès, pòts mirá tot quant vulgas; però creumè: ¿No t' valdria més cercá si t' donan feyna?

—Jò vos diré. Tench sa dòna qu' es temps que jò aprofit aquest espay per adelantá en so méu art, ella fá diligèncis per trobarme colocació; y avuy dematí ha corregut quatre òbres y no hi ha vist més que gent de més. Vos ja sabeu que lo qu' es are passan ben baixos es tords.

—Tú tens rahó.

—Jò ja stich aconhertat de no fé feyna, mentres puga aprofitá es temps estudiant s' ofici amb un mèstre tant bò com vos, que me n' pòt doná amb una cuyereta.—En Figuera tocá les dues, y tothom se posá à n' es séu tay. Jò sempre mirava. Vengué una estona qu' havian d' alsá una pédra gròssa y es mèstre cridá:

—Tòfol: corre: Vina à donarnos una maneta aquí.

Jò, aprofitant s' ocasió, li dich:

—¿Volèu que vos ajudé?

—Mos farás favó, contestá es mèstre.

Y posanhi tots es sentits y es deù dits, vatx ajudá lo milló que vatx sebre y vatx fé bon' òbra. Me vatx quedá parat.

Més tart, preguntá es mèstre:

—¿Y tú, de que feyes, de manòbra ò de fadrí?

—De manòbra, però fadrinetjava qualque mica. Si vos volíau que picás una pédra, veuríau si 'n sé ò nó.

—¿Que n' has picades may?

—Més de vint vegades. Si are vos he dit de picarne, una no es perque m' ho haguesseu d'agrahí. Sols heu he dit perque si anava tòrt me corretgísseu.

—Sabs que farías, m' espeñarias sa pédra.

—Vos assegur que no l' espeñaré.

—Meèm, digué es mèstre. Pròva de cuadretjá aquella redona. Aquí tens ta-yant y llistó.

Jò, més content qu'un Pasco, prenc'h s'eyna y amb quatre còps d'es méus vatx tení feta sa primera cara. Mentres tant que picava, sentía es mèstre que deya à n' es séus ajudants:

—Vaja un jove diligent. M' agrada. Si jò tengués ocasió de darli feyna, n' hi daría. Primé seria ell qu' un altre.

Quant dexárem à s' Ave-María, li vatx dí:

—Mèstre, vos don les gracies de que m' hajeu dexat passá es dia dins sa vòs-tr' òbra. A ca-méua m' hi hauria enmalaltit d'angunia. Aquí hey he trobat entreteniment y profit. Al manco anit dormiré descansat: si vos me donau lle-cenci per podé torná demá à veurervos fé feyna ò à ajudarvos à ferne, malde-ment sia sense paga y per amor de Déu.

—Torna, que no 'm farás felló. Ja que no 't puch colocá, farás bulto à s' òbra y no hi perdrás rès, perque has de sebre que quant jò vetx un hòmo fené, m' agrada; y tú m' ho parexes y comensas à entrarne pe s' uy dret.

L' endemá vatx fé feyna tot lo dia, y ets altres també, y quant vengué es dis-sapte, es mèstre me cridá y me va dí que passás per casséua es diumenge en sortí de missa; y vá essé per darne dues pessetes de gratificació, diguent amb sentiment que li sabía de l' ànima no poderme 'n doná pús. Per abreviá, es di-lluns hey va havé una manòbra que no vengué y es mèstre va sebre qu' escor-xava una mèula qu' havia agafada es diumenge decapvespre. S' enfadá y em cridá:

—¡Pep! Pòt à n' es séu llòch, y ell que tir per cantá, que no 'l tench mesté.

Desd' aquell dia sempre he tengut jornal. Encara més. Feya de manòbra y are fás de fadrí y guaño tres pessetes, perque es mèstre ha pogut conexe que no eran perdudes ses hòres que 'l mira-va per aprende bé s' ofici.

—Però tú tens un carácte que jò no tench. Per rès de sa vida hauría jò vol-gut rebaxarme devant tothòm à fé de manòbra, quant tú sabs que som un fa-drí que guaño mitx duro cada dia.

—Sí. Més, ¿que n' has de fé d' aquest puntillo y d' aquest mitx duro que fá tres mesos que t' es fuyt, y no sabs per hont para ni per hont volá?

—Axò está en so gèni de ses persones y un no hi pòt remediá rès.

—¡Torpesa téua! S' hòmo may ha de está encorregut de fé feyna per baxa que sia, sempre y quant no fassa dañy à tercé y tenga per objècte doná pá à n' es séus infants y manteni ses séues obligacions.

—Axò es bò de dí y mal de fé.

—De lo qu' ha d' está empeguehit es d' esposarse à fé còses mal fetes, escol-tant es mals conseys que dona el Dimo-ni à n' es qui ha perdut sa confiansa en Déu y li manca sa feyna.

De lo qu' ha d' está encorregut es de pèrdre es temps per dins cassinos, ò ca-fetins, y fins y tot d' estarse esquena dreta dins casséua, plè de mal humó y avorrit del tot.

Lo que ha de procurá un hòmo que pensa bé es no robá cap minut à sa feyna donant conversa à n' es compa-ñeros, ò fumant sovint, ò mirant pegá es falcó, ò moguent ses criades que passan.

—Y axò que té que veure amb so tení feyna ò no tenirne?

—¡Ay! Bartoméu. Quants ni há que no tenen feyna perque sense pensarsho pagan pecats de veyesca.

—Tú voldrias que estiguessem dins sa feyna amb tanta seriedad còm à dins l' iglesia.

—Ydò, sápigues que sí. Molts se pèr-den per no mirá sa feyna amb sa grave-dat que correspòn mirarla. De ses vint y quatre hòres que té es dia, sols t' en demanan deù per fé jornal; just es qu' a-questes deù les hi pòsis cabals y cum-plides. Encara t' en quedan catorze per menjá, dormí, riure y folgá.

Are si tú aquestes catorze les passas festejant y anant de nits, es còs no vòl pèrdre rès, y à dins s' òbra, càrregat de sòn va sorré y ròba la major part des jornal.

—¡Que vòls que 't diga! Lo milló es neixe sortat ò tení es llombrigo cap-amunt còm tú.

—No, Bartoméu. Lo milló es pensá recte amb Déu, obrá recte amb Déu y no volé un menut de ningú.

—Sabs qu' en trobarás de pòchs que pensin còm tú.

—Sabs també qu' en trobarás tú de pòchs d' aquells qu' engegaren es dia mateix que à nòltros que pugan còm jò posarte una pesseta dins sa ma y dirte: «Jas; va t' aquí axò per dú pa à n' es téus infants, y que ningú sápigá qui la t' ha donada.»

Sias diligent y honrat, confia en Déu amb tot es téu cò y riutè del mon y de la bolla.

Si heu fas axí, may te faltarà pa, per-que sa paraula de Déu no pòt mentí.

Déu se cuyda de doná menjá à n' ets animalets de la terra, quant y més no 's

cuidará de doná aliment à s' hòmo que es estat criat à imatge y semblansa séua.

—Gracies pe' sa pesseta y p' es con-seys. Adéu.

—Adéu.

P. A. P.

UN CASSADÓ DE BEGUDA.

Amb una bota xoquí
Y s' altre pèu descalsat,
En Sion de na Siona,
Qui 'l vòl veure val-t' allá.

Sòls no dú calsons demunt,
Plè de tacos y forats;
Y devall sa camiseta
Du sa camia de carn.

Es capell sembla barret
Amb ses ales per avall;
Casi tot d' un aygovés
Demunt es cloteli li cau.

Sols sa faxa no li manca,
Qu' es un mocadó de daus,
Y l' empra per tapa-boques
Si fa fret, un dia en l' any.

Just devant es mostradó
D' un *altaret* d' ets Hostals,
En Sion de na Siona
Qui 'l vòl veure val-t' allá.

Ha begut de totes-herbes;
Axò es es séu berená;
Y amb aquest *introit* se seña
Per comensá es séu jornal.

Es un homo de beguda,
Y axò es tot quant d' ell se sap:
Cassadó es es séu ofici
Sense escopeta ni cans.

Ja ha agafat sa gabieta,
Un bossòt tela de sach,
Sa castaña d' es refòrs,
Sa sendera y es filats:

Y còm un arcabussé
Des que ròdan en es *Faust*,
Pren es tròt amb sos arrèus
Y, ¡a prová fortuna anam!

— Un torrent ò sa Riera
Sol elegí per parañy,
En temps que s' aygo no hi corre
Y que son verts es sembrats.

Trèu d' es talech ses banderes
Y les planta ensá y enllá,
Que aquells negres pellaringos
Donan fé des seus *Reals*.

Es filats clavets en terra;
S' ensa fermada su-ran;
Es cocó d' aygo més neta;
Y ets altres bruts ò buydats.

En Sion de na Siona
Pren redòs de costellam,
Ajupit baix d' una sòca
Amb sa llendera amb sa má.

Cucuyades y titines,
Verderòs, busquerets, says,
Caderneres y terròles,
Passarells, gorrións, pinsans;

Aucellets de tota casta
Vòlan y passan cantant,
Mentres s' ensa los se mira
Y trista fa de reclam.

Son ben clas es qui se pòsan,
Y es qui ténen set, més clàs;
Y es cassadó sòls no alena
Ajupit, sempre à l' aguayt.

Es tauladés que trafegan
Casi sempre fent esbart,
S' amollan d' en un en un...
¡Per un no heu paga tirà!
Si no tocassin mitx dia
Ses campanes de Ciutat,
'Xi mateix à n' en Sion
L' hey tocaria es gavaitx.

D' un cantó de pa y olives
O un trós de xuya torrat,
Amb lo de dins sa castaña...
Fà en Sion es séu dinà.
Y ets aucells trescan allòure
Per dins ets ametlarás;
Y sa beguda s' axuge
Y es cassadó està cremat.

Còp en sech, sa piuladissa
D' un estòl el vé à alegrá;
Ja se pòsa, ja los tira,
Ja son devall es filats.

Ja los té dins sa sendera,
Ja torna jèure vetlant;
Emperò, tòcan les tres
Y no 'n torna veni cap.

Mentres en Sion degota
Sa castaña, assedegat,
Es trò d' una escopetada
El fá botá des séu jás.

Un cassadó sense bul-la,
Un mosson desenfeynat,
Ha vist un aucell, li tira...
¡Era s' ensal!... Ja ballam.

—¿Y amb à quin dret s' atreveix?

—Jo no havia reparat...

—¿Que té ets uys en es clotell?

—La te pagaré, y en puy,

—¡Es que jò no la vuy vendre,

Y el duré à un tribunal!

—¿A mí?—A vostè.—No t' etxilles.

—¡Es que jò 'm puch etxillá!

—Ydó etxillet!—Val sis duros.

—Ara no t' en daré cap.

—¡Axò heu veurém!—Però *hombre*,

Si jò hagués vist es filats...

Un amo y dos carretés,
En sa brega prenen part,
Y per quatre sòus y mitx
Queda compòst es naufratx.

Ja es hòra-baxa y sòl pòst
Quant en Sion carregat
Amb sos arrèus, concirós,
Torna arribá à n' ets Hostals.

Posa má dins sa sendera
Y, de sis, trèu tres pinsans
Esmortits; ets altres tres
A quartillo los vendrá,
S' entén, si d' aquí à diumenge
No ténen mes novedat
Y à plassa de Santa Eularia
Tròba qualcú que 'ls hi pach.

Pues, encara que se diu
Que está privat es cassá,
En Sion de na Siona
Ha de goñá es séu jornal;
Y sis pichs en sa setmana
Ell partirá d' ets Hostals;
Que amb lo que li trèu s' ofici
Té per beure y per fumá.

ALIATAR.

ES CASSINO.

Dos carretés p' es camí de Manacò:
—¿No 'm dirás, Miquèl, per qué no 't
fas sócio d' es *casino*?

—Tòni, perque m' estim més aná à
l' hospital per durli qualque llimosna
que per demanarla. Si es nòstros ante-
passats vèssen es desorde y sa misèria
que se passetja per Mallorca à causa des
casinos ò sociadats de recreo, mos ten-
drian per lòcos. Ells eran homos que
vivian. Però lo que som nòstros...

—Jò no 'u vetx axí còm tu, Miquèl.
Quant sent contá que no conexian més
devertiment que sa taverna, fé gloses,
contá cuentos, jugá à la bolla ò la pi-
lòta, me dona compassió. Axò de fé
feyna tota sa setmana sense una mica
de recreo, y es diumenjes haverse d' afi-
cá dins un mal casutxo sense més asien-
to qu' un pedris ò un bosí de banch,
sense més *il·luminació* qu' una esquer-
datxa de teya qui apestava sa casa de
fum, sense més música qu' unes xere-
mies, un fabiol ò un pandero, no sé còm
heu sufrían.

—¿No? Ydó, jò t' ho diré. Ells tenían
l' iglesia, y sa família, y ets infants, qui
los donavan millós ratos qu' es que vòl-
tros passau en es *casino*. No 'ls agra-
dava fé sa monèa, ni desfresarse més
que p' es derres dies, si acás. Are es
pòbres volen parexe lo que no son, y no
logran més que ferse ùns desgraciats.

—¿Còm es are! ¿Tant desgraciat es
un homo qui quant ha sopat s' en va à
n' es *casino*, seu à una *butaca* ò canapé
de molles, pren un café y un parey de
copes, lliix es diaris, conversa de poli-
tica, ò escolta ses disputes que mòuen
es més entressentits, bé sien de religió
ò de govèrn? ¿Tant desgraciat es un pò-
bre qu' à totes hores des dia de festa sab
ahon ha d' aná à jugá, à senti música
bòna, veure ballá, ò comèdies deverti-
des, sense tení fret d' hivern ni caló en
s' estiu? No digas que nòstros no hajem
vengut à bon temps.

—Sí, à punt de replegá ets òssos, ses
espines y ses pellerenques. ¡Bòna casta
de felicitat! Sèure un' hora blan, y des-
pues havè de passá sa nit demunt una
márfega ò en terra; pendre un café y
dues copes, y que sa dona y ets infants
no tengan pá abastament, ni una aren-
gada per companatgé; aná vestit de señó
y qu' es sastrè t' haja d' estirà per der-
rera perque el paguis; es matex temps
qu' ets infants van descalsos ò mòs-
tran... Vaja! que si tu à n' axò li dius
felicitat, no la vuy à dins ca-méua.

—¡Bòno! ¡Tampòch no es tant lletx
còm heu pintas!

—O pitjó! ¿No 'n coneys cap à la vila
qui estiga retratat en lo qu' he dit?

—Més de dos, Miquèl. ¡Si tu sables-
ses!...

—Jò no necessit sebre res. Mon pare
s' en anava à jèure en havè sopat y
s' axecava dematí, y mos hi feya axecá
à tots. Es diumenges oía missa, assistía
à l' ofici majó y à vespres, feya un ter-
cèti amb sos seus amichs y à pòsta de
sòl sempre era à casa. May se quexava
de sa seva sòrt, y crech qu' era felis.
Jò fas lo mateix y heu som també, gra-
cies à Déu.

—Tu tens rahó, Miquèl. Pens que
m' esborraré. Un pobre no necessita per-
de temps, y en es *casinos* s' en pèrt molt.

—Aquesta es sa meva opinió. Qui
s' allarga més qu' es llensòl, mòstra es
pèus: y qui futx de Déu, debades corre.

HONOR JUSEP
de Calandria.

XEREMIADES.

Còm es cas s' ha hagut averiguat, lo
de sa Pobra referent à n' es perill de fi-
loxera, no es estat més qu' es susto,
gracies à Déu.

Sa Comissió qu' hey aná per veure
que còsa era, trobá que ses sarments
forasteres qu' un poblé havia sembrat
dins un corral no passavan de nòu; les
examiná bé; y encare que no hey afiná
res sospitós, axí mateix les va arrancá
y les cremá, juntament amb sa terra
ahon estavan sembrades. Ben fet: val
més sa qui guarda que sa qui cura.

Are, amb motiu d' axò, se son aple-
gades ses dues Comissions, sa oficial y
sa d' iniciativa individual contra sa fi-
loxera, y s' afañan tant còm pòden per
conjurá es perill.

¡Déu les deix ben acertá!

*
**

S' altre vespre hey hagué uns quants
capverjos, per no dirlos criminals, que
agafaren una dòna p' es séu conte, devés
ses Enramades, y la s' en duguéren *nada*
ménos que à tirá dins un safretx.

Ventura qu' ella sabia nadá, y cridá
ausili. Es cap d' un pòch, tots ó casi
tots es qui havian feta aquesta *hassaña*
ja romanían capturats.

Merexerían que los fèssen sebre qué
còsa es fé prende bañys ántes d' hòra, y
contra sa voluntat d' es qui los pren.

*
**

No vos poreu pensá s' alegría des pa-
gesos, amb ses brusques d' aquests dies.

—¡Es cap derré tenim sahó! (diuen
molts d' ells); y si no hey ha res de nòu
tenim una bòna colhita assegurada, de
grans, de ví, de metles y demés.

Ja comensava à essè hòra.

*
**

Aquesta setmana, en es Teatro hey
ha hagut de tot: qualque funció aplau-

dida, qualche buñol, y sa miqueta de desgavell corresponent.

Un amic d' un Retgidó deya que d' axò en té sa culpa s' Empresa, perque aquesta temporada no ha regalat palco à s' Ajuntament.

Tot poria essè. Arc que, segons noticies, s' empresa s' es convertida d' italiana en mallorquina, seria cosa de que *la cosa* anàs un poch milló. Si no, més mal per ella.

* *

Demá diumenge hey ha fira à Santa Maria, y diuen qu' hey anirà tanta de gent.

Vat' aquí una ocasió que podrian aprofitá una partida de *polles* ciutadanes, d' aquestes de Rambla y Born, que 'vuy per 'vuy, amb molt de sentiment séu, están à sa reserva.

* *

Aquesta setmana si qu' es estada d' aquelles qu' hey ha hagut poques còses de nou.

Tot es vey y mal de coure. Tot fa sa séua via, ó més ben dit, hey ha moltes de coses que no 'n fan gens.

Ses Enramades seguexen com si tal cosa.

Es *pòrticos* de devora sa Porta de Sant Antoni están per are en es mateix lloch.

Ses *manxes* de ses fonts públiques continúan barayantse amb s' Ajuntament, tu pots y jo no puch, à veure qui se cansará primé, elles d' espeñarse, ó ell d' adobarles un pich cada tres dies.

Ets *eucaliptus* crexen, es consums minvan, es *bonos* s' arnan, sa *tennasa* d' es carré d' Odon-Colom s' assoleya, es *quintos* s' embarcan, es deutes capdellan interessos, es *carrils* del Terreno pèrden qualche roda, es venedós de billets forastés axordan, y ses claveguéres comensau à pudí.

En rudes: res de nou, sino s' imprenta de sa Diputació, qu' are comensará à fé suá ses prenses.

Un poch més envant, si Déu ho vol, comensarém à suá tots.

COVERBOS.

Un escrivent s' en aná à demaná col·locació à una casa de comèrs.

—Pòts quedá, (li respongueren;) per are entrarás còm à meritori, y dins tres ò quatre mesos comensarás à goñá qualque coseta.

—No res, idò, (contestá s' escrivent;) ja tornaré passá per aquí, dins tres ò quatre mesos.

* *

Un forasté visitava un des nòstros convents, y s' escolá li mostrava totes

ses rellíquies. De cop se trobàren amb un cap de mòrt, ben estojat dins una arquilleta.

—¿De qui era aquest cap de mòrt tan gròs?

—Diuen qu' era de Sant Agustí, — respongué s' escolá tot amatent.

—¿Y aquest altre?—preguntá es forasté, reparantne un altre que n' hi havia, no tan gròs.

S' escolá, que no sabia còm respondre, per sortí del pas, digué:

—També: d' es mateix Sant.

—¿Còm s' entén axò?

—Si, señó: aquest es de còm era petit.

* *

Estavan un dia convidats à diná à casa d' un Còmte, un Pare provincial y es lléch qui l' acompanyava. Aquest, que no feya moltes sòlfes, trobá un aguiat que li agradava ferm, y comensá à muryá tròssos de pa dins sa salsa des plat des mitx.

Es frare, enfadat d' aquells pochs mòdos, va tractá d' advertí es lléch, pegantli una bona trepitjada per devall sa taula; però justament sa va errá de pèu, y el señó Còmte rebé sa trepitjada.

—¡Per amor de Deu, Pare, (s' exclamá,) repari que no som jò es qui muya llésques dins sa salsa!

* *

Un pòbre homonet s' en aná à queixá à n' es Jutge de Pau:

—Vorá que jó venia, perque ets atlòts m' insultan p' es carré, y 'm diuen *Robacòls*. ¿Vòlme dí que tench de fè, que ja estich apurat?

Y es Jutge molt sèrio:

—Anau, *Robacòls*, anauvosne descansat, que ja faré jò de posarli remey.

* *

A un sabi anglès li demanáren còm era que tenia tants d' amichs. Y ell responia:

—Posant sempre en pràctica aquests dos principis:—*Tot es possible.*—*Tot-hòm está carregat de rahó.*

Y deya que amb axò, sempre li havia anat tan bé y tan bé.

ANUNGIS.

OBRES MALLORQUINES.

COMEDIES DE COSTUMS MALLORQUINES, compòstes den Bartomeu Ferrá, titulades: *Es Calsons de Mestre Lluch*, *Contes veys barayes noves* y *Sa Plaqueta des lloqués*. Les venen à totes ses llibrerías de Ciutat.

FLORS DE MALLORCA, poesíes d' autors vivents, premiades les mes en los Jochs Florals de Barcelona. Van traduhides en llengua castellana. Les venen à s' imprenta de P. J. Gelabert.

POESÍAS FANTÁSTICAS en mallorquí, per don Tomás Aguiló. Les venen à s' imprenta de Felip Guasp.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Añ més, añ ménos, no fá feya una dòna.*

SEMBLANSES.—1. *En que té espines.*
2. *En que té béch.*
3. *En que pren.*
4. *En que té cricells.*

QUADRAT.....—*Amor-Muro-Oros-Rosa.*

CAVILACIÓ.....—*Consums.*

FUGA.....—*Tan petit còm tu.*

ENDEVINAYA.....—*Una ataxa de cera.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes fóra una:—*A teleuquim, Agueda, Un Sardiné festejadis, T. L. Unem, Un Petrolista, Macarroni, Un Sabatè en dilluns, A. C. I. T., Espárrech, Llebreta y Comp.*

Sèt:—*Madó Xebú, Dues Papayones, Papuys y Pere Pexet.*

Cinch:—*K. D. T., Cop-piu y Un Punxa engegat.*

Y una no més:—*Dos gats des freres.*

GEROGLIFICH.

Febré

• A •

: SAD & TA

REMENDO.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es torrents à ses noticies?
2. ¿Y es diaris à n' es sòl?
3. ¿Y una acció d' es Carril à un qui vé de Solle?
4. ¿Y unes sacres à un condemnat à mort?

TRIÀNGUL DE PARAULES.

• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides de través y diagonalment, digan: sa 1.ª retxa, una cosa ahont hey ha cavalls; sa 2.ª lo que pòt arruiná un hòmo; sa 3.ª una planta; sa 4.ª una paraula francesa; sa 5.ª es nòm d' una lletra, y sa 6.ª lo mateix.

DUES PAPAYONES.

PREGUNTA.

¿Quin llibatje mallorquí es aquell que lo mateix dona llegirlo à s' enredet que à s' enrevés?

BOTETA.

FUGA DE VOCALS.

S. F. N. .S S. NT. Y .SS. NT.
X.

ENDEVINAYA.

Cinch son es bòus
Que s' arada mena;
Es camp es blanch
Y sa llavó es negra.

X.

(Ses solucions dissapte qui cè si som cius.)

24 ABRIL DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.